

CHIARA GAMBERALE

Prašau keturis šimtus gramų meilės

Bestselerio
„Dešimt minučių“
autorės knyga

ROMANAS

Alma littera

Litras pusiau nugriebto pieno.

Litras nenugriebto.

Pusė kilogramo vamzdelinių rantytų makaronų.

Skardinė pasitikėjimo.

Dvi skardinės vyšnių uogienės.

Kilogramas bulvių, dar vienas – iliuzijų.

Vienas vaikystės kepsnys ir vienas kalakutienos: skirti užšaldyti.

Du pakeliai gailestingumo, du mieliu, vienas vakaras kitoks, gūžė įpročių, dar viena salotų, nuolatinė vieta, tūbelė stipraus poveikio balinamosios pastos, cigaretė po kavos, ilgas pokalbis telefonu, priežastis, šeši ritinėliai tualetinio popieriaus, savaitgalis prie jūros, aštuntos valandos televizijos naujienų laida, kvailas juokas, vienas kitas mandarinas, tiesa, bet kartu ir ne, indas minkštiklio, pakuotė prezervatyvų, dar viena – sauskelnų, joga, trys pakuotės grietininų sausainių su šokoladu, specialus pasiūlymas, petražolių.

Ar tikrai čia užsukantiems žmonėms reikia visų tų dalykų?

Be abejo, reikia, bet vien jų neužtenka.

Tai kam tada jų reikia, jei neužtenka?

Nežinau.

Taip ir maniau, juokiamės.

Stengiuosi būti maloni.

– Atleiskite, ponია, cukinijas reikėjo pasverti vaisių ir daržovių skyriuje.

Visada taip.

Jie pamiršta pasisverti vaisius ir daržoves, nes mano, kad per stebuklą tuo pasirūpins kas nors kitas. Bet kaina juk iš niekur nieko neatsiranda, ji ne koks apsireiškimas ir ne horoskopas: išsirenki ką nors, ir štai jau turi.

Ar ne taip?

600 g cukinijų
1 tinklėlis svogūnų
250 g pakuotė viesto
4 kiaušiniai
6 gabaliukai pleksnės filė
2 skardinės pomidorų be odelių
2 pakuotės spiralinių makaronų „De Cecco“
5 juodojo šokolado plytelės
1 pakuotė (2 vienetai) popierinių rankšluosčių „Regina“

Mama mama mama.

Jos pasitikti atbėga mažylis didžiulėmis keistai žaliomis akimis, tokiomis kaip jos.

Mama. Prie durų staktos prilimpa vyresnėlė – niekas neapibūdintų, kokios spalvos jos akys: niekada neatitraukia žvilgsnio nuo savo balerinos stiliaus batelių, bet į mamą – tik į mamą – žvelgia patikliai; įžūli, laiminga, ir tiek.

Mama.

Grįžo.

Mama.

Grįžo mama.

– Vaikai, raminkitės, – prašo ponja Kaningam.

Veikiau skamba kaip: vaikai, prašyčiau. Leiskit man nors trumpai pajusti, kad diena baigiasi, nors jums tik dabar ji prasideda. Dabar, kai mama grįžo namo, dabar, kai susirinkome beveik visi.

Trūksta tiktai tėčio, bet taip dar geriau, nes ponja Kaningam pasiūlo:

– Suruoškime jam staigmeną: iškepkim šokoladinių keksiukų?

Viola (jei tinkamai supratau, toks turėtų būti vyresniosios vardas) ir Mažylis (motina niekuomet jo nevadina vardu: visada kreipiasi „mielasis“ arba „mano meile“, o sesuo vadina brolių Gu – greičiausiai šaipydamasi, mat Mažylis dar nemoka gerai kalbėti ir

visais atvejais, kad ir ką minėtų, sako „gu“: nori ledų? – gu; žiūrėti televizorių? – guuu; nori kamuolio, į tualetą, į parką prie namų? – gu, gu gu) puola šokinėti.

Taip strakaliodami jie nulydi mamą iki virtuvės.

– Aš įmušiu kiaušinius! – šaukia Viola.

Dabar ją pamatę klasės draugai nieku gyvu neatpažintų, nes įpratę prie jos atsargios tylos ir paslaptingumo, susikaupimo.

– Kiaušiniai, kiaušiniai!

Betgi ką daryti Violai, jei tik šalia mamos jaučiasi turinti teisę būti? Ką daryti, jeigu tik šioji, ji vienintelė, apgaubta to gražaus plaukų spindesio, tarsi aureolės, skleidžiančios ramybę, jai sufle-ruoja, kad pasaulis – negrėsminga vieta? Čia jokių pavojų, vadinasi, jokių bėdų: visi gali elgtis taip, kaip jiems patinka.

– Gu gu gu! – kontrapunktu pritaria sesers riksmui Mažylis.

Ir virtuvė tampa muilo burbulu. Lengva, spalvinga, stebuklinga, ji pakyla virš miesto ir jo skausmo.

Maždaug valandą tame burbule niekas negali padaryti nieko blogo Violai, Mažyliui ar mamai.

Viola muša kiaušinius, vienas šlepteli ant grindų: ponia Kaningam skersai į ją dėbteli, bet pirmoji ir prajunka. Tada nusi-juokia Mažylis, pagaliau ir Viola, kuri, nors ir nepastebi, būtent todėl, kad nepastebi, jaučia: kas nors ją visada saugos. Gali ir klysti, užtat jaučia. „Vis tiek aš būsiu Viola, vis tiek mane mylės. Šiandien mama ir Mažylis šioje burbulo pavidalo virtuvėje, rytoj Kiti: apskritai visi, kas gyvas už šios virtuvės sienų.“

Mažasis ritasi nuo sesers prie mamos, nuo mamos prie sesers, žavisi, kaip plakami kiaušinių baltymai, tarkuotomis šokolado plytelėmis ir ponia Kaningam, ak, ponia Kaningam.

Ji atrodo tarsi fėja, viskam gali suteikti kitą pavidalą, viską išrasti.

Ijungia grotuvą? Na žinoma.

Ponia Kaningam įjungia grotuvą ir, kai gardėšiai pagaliau pašauti į orkaitę, viena ranka paima Violai už rankos, kita – rubuilę Mažylio rankelę, ir visi trys tarsi išgėrę linguoja ir dainuoja pagal

skambančią plokštelės muziką „we all live in a yellow submarine“¹, Viola traukia paskui mamą „yellow submarine, yellow submarine“, o Mažylis paskui Violą guguoja: „Gu gu gu marin.“

Štai aštuonios, kaip kiekvieną vakarą.

Kaip ir kiekvieną vakarą, aštuntą valandą spynoje pasisuka raktas. Namų durų, slapto įėjimo į burbulą, geltono povandeninio laivo liuko spynoje.

Ponas Kaningamas.

Šviesiaplaukis? O gal jo plaukai šviesiai kaštoniniai. Aukštas, bet neperstypęs. Galbūt veidas ir neįsimintinas, bet jis moka šypsotis: todėl jis gražus, retai tokių pamatysi.

– Tėti! – ši žodį Mažylis puikiai moka, čia antrasis išmoktas jo žodis.

Ponas Kaningamas atsilaisvina kaklaraiščio mazgą, plaunasi rankas; Mažylis prilipęs jam prie kojos kaip sraigė.

O tada prie stalo, prie stalo – visi prie stalo.

Jie jaučia poreikį kalbėtis, klausytis. Klausosi, kalba.

– Šiandien mokytoja mums pasakojo apie babiloniečius.

– Skambino Karla, sako, kad verčiau užsisakyti iškart, jei norime gauti tą patį kambarį kalnuose kaip pernai, per Velykas svečių namai jau beveik sausakimši.

– Gu guuu.

Ir panašiai.

– Užsakysiu nedelsdamas rytoj.

– Tėti, ar manai, kad asirai yra babiloniečiai?

– Tikėkimės, ten vis dar bus sniego, šiais metais Velykos labai vėlai.

– Jei jie asirai, tai kaipgi gali būti babiloniečiai, Viola! Ar paduotum vištienos? Ačiū. Tikėkimės, taip ir bus. Bet kuriuo atveju bus gražu.

– Žinoma.

¹ „Mes gyvename geltoname povandeniniame laive“ (angl.), žodžiai iš grupės „The Beatles“ dainos.

– Gu.

Ir panašiai.

Kiek dabar valandų?

Apie devynias.

Na štai.

Ponia Kaningam ką tik pakilo nuo stalo, nuėjo į virtuvę, Viola nusekė iš paskos.

Grįžta į svetainę: ji pirma, Viola iš paskos, kaip ištikima vestalė.

– Dadannn! – paskelbia Viola, kol mama deda ant stalo jų paslaptį.

– Keksiukai, neįtikima! Gal šiandien Kalėdos, gal mano gimtadienis? Juk šiandien tik sausio šešioliktoji, kaip daugelis kitų dienų, kaip visos kitos! – sušunka ponas Kaningamas. – Eikš čia, noriu tave pabučiuoti, – ir trūkteli Violą, pasisodina į glėbį.

Pakaso galvelę Mažyliui, ir aš ištirpstu.

– Pirmas tau, – paima vieną keksiuką ir deda žmonai į ranką.

Toji parausta: puikiausiai žino, kaip visada, jis teieško dings-ties ją paliesti.

Jie susišnibžda akimis.

Gal šiąnakt mylėsis?

Galbūt.

Vis tiek užmigs susiglaudę, apsikeis baimėmis, širdies rūpesčiais, viltimis, judviejų, tik judviejų glamonėmis, paslaptimis, kurių nė Violai su Mažyliu nereikėtų girdėti.

O aš? Net jei jis ir nemiegotų ant tos sofos, jeigu šiąnakt miegotume kartu, negalėčiau Rikardui patikėti nė menkiausios paslapties: visos mano paslaptys susijusios su juo.

Niekas negali būti bendrininkas paslapties, kuri pirmiausia turi apsaugoti būtent jį.

Turiu omeny, sąmoningai.

Nes nesąmoningai galbūt visi esame mus liečiančių melagysčių bendrininkai.

Nežinia, nežinia.

Iš kito kambario juos palaimins Violos ir Mažylio alsavimas.

Nuo svetainės sofos sklindantis Rikardo knarkimas skamba kaip prakeiksmas, man laukiant mikrobangų krosnelės „driiinn“.

Na štai.

Krosnelė nėmaž nesistengia, kad garsas bent kiek panėšėtų į „dadannn“.

„Tavo šaldyta pica jau gatava“, – praneša.

Jai nerūpi manęs nustebinti – čia mikrobangų krosnelės plastikinė „Margarita“, žinoma, ne ji man iškepė picą, nekantriai laukdama grįžtančios namo.

Driiinn.

– Pica, neįtikima! Gal šiandien Kalėdos, o gal mano gimtadienis? Juk šiandien tik sausio šešioliktoji, kaip daugelis kitų dienų, kaip visos kitos! – bandau garsiai ištarti, kad pajusčiau tų žodžių galią.

- 2 šaldytos „Margaritos“ picos
- 3 skardinės „Heineken“
- 1 butelis negazuoto geriamojo vandens
- 2 pakuotės jogurto „Vitasnella“ (slyvos, sėlenos, vanilė)

Kokie bjaurūs šioje nuotraukoje mano kirpčiukai, Dieve šventas. Ekskursija į Pompėją, tik pamanyk. Buvau visiškai ją užmiršusi, buvome dar tik pirmosios licėjaus klasės moksleiviai. Dabar jiems parašysiu, net pirštai panižo:

Išdaigininkai, jūs nejtikimi! Iš kur ištraukėte šitą senie...

- Mama! Mama! Mama.
- Gustavai, luktelėk. Prašau.
- Ką daro mama?
- Nieko, mielas. Eik pas Violą, tuoj ateisiu ir aš.

Gustavas nepajuda. Vilkėdamas oranžinę kilpinę pižamėlę, pažastyje spausdamas guminių tiranozaurų, iškiša ant liežuvio pašutinį šokolado plytelės gabaliuką ir stovi kur stovėjęs. Tai yra čia. Įsitvėręs į virtuvės stalo, ant kurio ką tik atvėriau nešiojamąjį kompiuterį, koją. Ką tik prisijungiau.

- Mama.
- Klausau.
- Ką daro?
- Kas?

– Tu, mama.

– Niekas.

– Ką daro?

Vienas du trys: kvėpuoti.

Jis – didžiausia mano meilė. Viola taip pat, be jokių kalbų.
Abu – didžiausios mano meilės.

Bet dabar juodu turi liautis, ar ne? Jau turėjo gauti užtektinai, kad būtų laimingi, nežinau, kaip geriau pasakyti. Jau po devynių, Dieve šventas. Pavakarieniavome, leidau jiems valgyti šokolado, nors abiejų lėkštėse liko daugiau kaip pusė antro patiekalo, bet niekas neveikia: kaskart Mikeliui išėjus žaisti futbolo, vis tas pats – vaikai pasiunta. Vargšeliui tai vienintelė pramoga, dėl apiplėšimo buvo jį metęs, pati prieš dvi savaites įkalbėjau, kad vėl žaistų.

Prašau tavęs, Gu, neversk mamos tėčiui ištarti: „Klausyk, pagalvoju, gal tikrai geriau atsisakyti to futbolo.“

O svarbiausia, neversk mamos trokšti, kad tu pranyktum. Pranyk anksčiau.

– Mama, ką? Mama.

– Viola, brangioji, pasiimk brolių ir įjunk jam televizorių svetainėje.

Jokio atsakymo.

Dieve šventas, kodėl Viola apsimeta negirdinti? Tai jau tapo įpročiu, labai negražu.

– Viola!

Jokio atsakymo.

„O pati ar negali nuvesti jo į svetainę ir įjungti televizoriaus?“ – štai taip tikriausiai galvoja.

Galėčiau, Viola! Bet dabar mūsų – prisijungusių – dvylika, supranti? Mums, kurie mokėsi B klasėje, labai svarbi akimirka.

Supranti?

Mūsų buvo dvidešimt: šią akimirką prisijungę daugiau nei pusė, beveik niekada taip nebūna! O Fulvijus Rena ką tik publikavo pirmosios mūsų išvykos nuotrauką, išvykos į Pompėją, tos pačios, per kurią De Santis atlėkė vilkėdama vien naktiniais ir su

suktukais plaukuose, ir ėmė rėkti, nes buvome surengę tekilos vakarėlį jo, Fulvijaus, kambaryje, ir visi mūsų aukšte apsistoję viešbučio svečiai įpykę skambino į priimamąjį negalėdami užmigti.

Nuo mūsų keliamo triukšmo, supranti, Viola?

Na kaip jai suprasti, juk dar tik dešimtmetė: mano žvaigždutė.

Mikelis taip pat nesuprastų.

„Gal išprotėjai?“ – paklaustų, jei papasakočiau apie mus, legendinę Ruso licėjaus 1991–1996 metų laidos B. O aš visai nenoriu, kad jis manytų vedęs beprotę.

Bepročių jis nepakenčia.

Kartą Mikeliui papasakojau apie Tėją Fidelibus, aktorę, pagrindinę serialo „Protas ar širdis“ veikėją.

– Žinai, dažnai sutinku ją prekybos centre, – jam pasakiau.

– Ak, taip? – atsakė išsiblaškęs, o gal jau spėjęs susinervinti.

– Taip. Viola visada susigėdusi nuleidžia akis.

– O dėl ko ji turėtų gėdytis prieš tą padraiką?

– Kodėl, Mikeli, taip kalbi? Viola matė ją per televiziją daug kartų, todėl, savaime suprantama, kuklinasi sutikusi gyvą – kūną ir kraują. Nors, atvirai, kūnelis jos menkas, visa vien kaulai.

– Turbūt anoreksikė.

– Vargšėlė.

– Būsiu nuoširdus, man kur kas labiau gaila Biafros vaikų. Pamišusias aktoros nusiųsčiau porai mėnesių į šachtą, o tavo brolių paskirčiau darbų vadovu. Paskui pažiūrėtume.

Mikelis visada toks. Žodžiais daug kategoriškesnis nei darbais: nuolat sau kartoju, kad būtų kur kas blogiau, jei būtų atvirkščiai.

Jis supratingas, dėmesingas, smalsus.

Bet žodžiais, jei tema jam svetima, turi išsišokti: atrodo, taškosi nepamatuotais pareiškimais, o iš tiesų tai tik būdas (kaip ir daugelis kitų) susipažinti su dalykais iš arčiau.

Paskui nuomonę gali ir pakeisti.

Žinoma, dėl socialinių tinklų jo nuomonė nesikeičia, sako: „Paistalai, nevykėlių užsiėmimas.“

Dėl pamišusių moterų irgi būtų panašiai.

Turiu omeny, jei manytų, kad jo žmona tuoj išprotės.

Taigi, viena yra sakyti: „Erikos bankas prieš tris mėnesius buvo apiplėštas, ir ji labai išsigando.“

Yra pasekmė ir jos gera draugė priežastis.

Ir visai kas kita sakyti: „Erika laikosi puikiai, tetrokšta ramybės, kad feisbuke prisijungtų prie buvusių licėjaus bendramokslių suburtos grupės.“

Pasekmė liktų sau pačiai, kaip tualetas, juk niekas nesužinos, kas užmiršo nuleisti vandenį, kaip peršalimas vasarą ar suduotas antausis nekaltam žmogui dėl to, kad kas nors supykėdė.

Viso to Mikelis nesuvokia.

Ne ne, dėl Dievo meilės, turiu tai pasilaikyti sau. Tai mažas, mažytis dalykėlis. Nieko vertas. Jis turi futbolą. Aš turiu legendinę Ruso licėjaus B klasę. Štai ir viskas!

– Viola, tuoj pat ateik ir pasiimk brolių! – stengiuosi pamėgdžioti Mikelio toną, kai jis nustoja juokauti, ir visi puikiai suprantą, tada jis *tikrai* nori, kad vaikai darytų ką liepiami.

Iš Violos kambario jokio garso.

Gu dabar žiūri į mane, nieko nebesako.

Suraukia nosytę, perkreipia burną.

– Dandens, – verkšlėna.

Vandens: jis nori gerti. Nori gerti! Puiku. Jis vos pusmetro, pats nepasiekia atsidaryti šaldytuvo ir negali iš spintelės pasiimti plastikinės Mikės Pūkuotuko pavidalo stiklinės. Žinoma, negali.

– Imk, mano meile.

Grįžtu į savo vietą. Pradedu vėl:

Draugužiai, jūs neįtikimi...

– Dar.

– Gu, tikrai jau gana, velniai griebtų!

Siaubas.

Ar čia aš?

Gu smakras suvirpa, dar neapsisprendė, ar čia tas atvejis, kai reikia paleisti dūdą, ar ne.

Jokių abejonių, čia aš.

Kol dar nenutarė, kad čia tas kartas, kai reikia užbliauti, imu jį į glėbį.

– Eikš, mano mylimiausias. Nebijok, – sakau jam. – Nebijok.

Tik aš pati truputėlį bijau.

Dievas šventas, iš kur tas riksmas? Tas rūstus, piktas balsas, jis visai ne mano, ir tas bjaurus išsprūdęs keiksmazodis.

Nieko.

Visa tai iš bepročių karalystės: jokių abejonių.

Bepročių, kurių Mikelis nė per nago juodymą nesigaili.

Jam Biafros vaikų gaila kur kas labiau negu bepročių.

Jam Biafros vaikų gaila kur kas labiau negu Tėjos Fidelibus.

Vienas, du, trys.

Kvėpuoti.

Vienas, du, trys.

Galvoti. Apie. Kitką.

Vienas, du, trys.

Aš niekada nešaukiau, neištariau to bjauraus keiksmazodžio, viskas gerai, aš ne Tėja Fidelibus, aš ne beprotė.

Bet palaukit.

Bet dabar palaukit.

Bet pasakykit man, kodėl Fidelibus turėtų būti beprotė?

Kodėl?

Vienas, du, trys.

Kvėpuoti.

Kitką. Galvoti. Apie.

Kitką: na, man Tėja Fidelibus, kaip čia pasakius.

Žavinga.

Taip, ji labai liekna, bet man neatrodo ligota. Tik labai liekna. Taškas. O jos akys kaip ką tik nuplauti langai, tokios... Kaip čia pasakius? Gyvos. Taip. Tokios būna tik menininkų: ir visi žino,

jog Tėja Fidelibus, negana to, kad yra geriausio dabar rodomo televizijos serialo įdomiausia veikėja, dar vaidina ir teatre. Kaskart, duodama interviu, šitai vis primena.

„Gu, tikrai jau gana, velniai griebtų!“ – pasakė.

Ne, netiesa.

Ji taip nesakė.

Kvėpuoti.

„Teatras – mano gyvenimo aistra“, – tvirtina Tėja Fidelibus, kaskart duodama interviu. Tiksliau: „Šie trys žodžiai: teatras, aistra, gyvenimas – man reiškia tą patį“, – vieną vakarą dar pridūrė jai skirtoje laidoje. Gerai nesupratau, ką ji norėjo pasakyti, bet tikrai neatrodė nelaiminga, tikrai nepamišusi. Atrodė išdidi, pasitikinti savim ir nuostabi. Kur kas daugiau nei gyva.

Jei Mikelis palydėtų mane į prekybos centrą ir ją pamatytų, suprastų ir jis.

O jeigu prieš minutę jis girdėjo mane šaukiant, Dieve apsaugok.

Vienas, du, trys.

Kvėpuoti.

Viskas gerai.

Viskas tikrai gerai.

Gu jau čia, jau užsikorė ant kelių, mama nešaukė, mama nė nemoka keiktis, jis žino, todėl nė nepravirko, atvirkščiai, juokiasi: užsikabina rankutėmis už auksinių žiedų mano ausyse, patraukia. Ir juokiasi.

– Mielasis, ramiau, – sakau jam.

Na štai, dabar atpažįstu: čia mano balsas, jo balsas.

Išsiveriu auskarus, atiduodu, auskarai jo: aš esu jo.

Vienas, du, trys.

Tėja Fidelibus nešioja didžiulius auskarus, visada abu skirtingus. Šią popietę segėjo vieną žvaigždės pavidalo, o kitą – žuvies.

Eilėje prie kasos ji stovėjo visai prieš mane: pirkto jogurto, alaus, dvi šaldytas picas... Bet, tiems keliems pirkiniams slenkant link kasininkės, atrodė, tarsi jau būtų buvusi toli.

Galbūt kas nors namie jau laukė.

Manau, Fabianas Lombardas, atliekantis Jo vaidmenį filme „Protas ar širdis“.

Tėja Fidelibus vaidina Ją: taip paprasčiausiai pavadinti du pagrindiniai serialo veikėjai. Jis ir Ji. Vienoje serijoje jie išsiskiria, kad apmąstytų savo santykius, kitoje – vėl susieina, dar kitoje – pirmą kartą pasikviečia abiejų tėvus vakarienės, o vakarykštėje pasiklydo eidami į draugų vestuves ir atsidūrė nepažįstamoje bendruomenėje, – apskritai jie pakliūva į pačias kasdieniškiausias ir kartu kvailiausias situacijas, kuriose tik gali atsidurti pora. Įdomiausia, kad pusę serijos (dalyje pavadinimu „Širdis“) Ji ir Jis elgiasi instinktyviai, klausydamiesi širdies, o antroje pusėje („Protas“) į tuos pačius dalykus reaguoja blaiviai mąstydami. Ir viskas pasikeičia! Šitaip atsiskleidžia, kad kiekvieno iš mūsų gyvenimas priklauso nuo to, kam leidi kalbėti: širdžiai ar protui. Bet kuriuo atveju neišvengi bėdų. Pavyzdžiui, pakliuvę į tą bendruomenę, Ji ir Jis pirmojoje dalyje („Širdyje“) vienas kitam sako: „Kodėl gi ne? Pamiškim tas vestuves ir likime čia.“ Šitaip Ji atsiduria lovoje su vadovu indu, o Jis – su dvynėmis amerikietėmis. Viskas atrodo įmanoma, linksma, jie įtikina vienas kitą, kad pavydas – tik „visuomenės įteigtas triukas, maitinantis neurozes, kartu ir kapitalizmą“. Bet pirmam atvejui *quid pro quo*² pasitaikius, vakarą, kai neaišku, katro eilė plauti indus, Ji staiga pratrūksta, metasi ant vienos iš dvynių ir akėja jai nagais veidą šaukdama: „Indus turi plauti tuuuu!“ Žinoma, tokio stipraus jos pykčio priežastis – visai kita. O antrojoje dalyje „Protas“ Jis ir Ji vaikštinėja po bendruomenę, rankoje laikydami turistų vadovą taip pat atsainiai, tarsi lankytų archeologinę iškaseną. „Čia yra orgija, ten – pora, apgaudinėjanti save, neva atsilaikys prieš išdavystę, paverstą pramoginiu reginiu“, – aiškina Jis Jai, skaitydamas iš turistų vadovo ir rodydamas, kas vyksta skirtinguose miegamuosiuose. „Kokia kvailystė“, – sutaria abu. Bet vos po valandos draugų vestuvių

² Paslauga už paslaugą (lot.).

puotoje Ją ištinka kolito priepuolis, o Jam iškrinta pirmasis plaukas, ir tada Ji nusprendžia: „Štai mūsų priverstinio atsižadėjimo pasekmės.“

Žmogus, kuriantis filmo dialogus, iš tiesų genialus. Mano galva, jis psichologas – priverčia susimąstyti apie dalykus, apie kuriuos niekada nepagalvotum.

Fabianas Lombardas ir Tėja Fidelibus labai puikiai vaidina įsimylėjusius, nors tokie nėra.

Šįvakar jie pasigers, visai kaip mes iš pirmosios B tąnakt Pompejoje.

Prisisiurbę tekilos, nė nesuvokėme, kokį keliam triukšmą; prisisiurbę alaus, jie nė nesuvoks, kokios bjaurios šaldytos picos, nes be galo trokš nusirengti ir pulti vienas ant kito.

Kiek valandų? Beveik dešimt. Juodu mylisi jau antrą kartą. O gal trečią? Tarp antro ir trečio tikriausiai šoko. Lėtą šokį. Ne, argentinietišką tango. Jie šoko tango. Kaip antroje tos „Protas ar širdis“ serijos dalyje. Ji įtikinėja, kaip svarbu turėti bendrą interesų, ir tampo Jį po visus įmanomus ir įsivaizduojamus kursus. Įskaitant, žinoma, ir tango.

Vienas, du, trys.

Viskas gerai: dabar jau tikrai viskas gerai.

Net jeigu ir išrėčiau tuos žodžius, daugiau taip nenutiks.

Daugiau. Niekada.

Gustavas irgi tai žino. Priglaudė galvelę man tarp kaklo ir pečių, kumštelyje spaudžia auskarus, iš burnos jam išslydo ir man ant marškinių drykstelėjo paskutinis gabalėlis šokolado. Tuoj užmigs.

– Gu, mielas, nepyk ant mamos, ji tik truputį pavargusi.

Aš tik truputį pavargusi. Tik labai labai pavargusi.

– Mam, – Viola išdygsta virtuvės tarpduryje.

– Pagaliau. Jau valandą tave šaukiu.

– Man skauda pilvą.

Ji prieina prie stalo, sėdasi į mano vietą, priešais mano kompiuterį, mano feisbuko profilį. Prieš mano grupę.

- Viola, prašau nerodyti ožių, dar ir tu.
- Bet juk aš nekalta, kad man skauda pilvą.

Žinoma, ji mano, kad kalbu apie tai. Kas mane galėtų dar labiau dominti nei jos pilvo skausmas? Ji teisi. Kitaip negali ir būti. Ji teisi.

- Ką darai?
- Atsidarysiu „Bratz“³ svetainę.
- Gerai, mieloji.

Gerai, jie tavo. Mano kompiuteris, mano feisbuko profilis, mano grupė – tavo. Tavo, tavo. O mano auskarai – Gustavo. Gerai, mieloji.

- Užplikysiu tau ramunėlių arbatos.
- Nenoriu, ji šilta.
- Kurgi ne.
- Nenoriu.

Bet išgersi. Tada paimsi ant rankų Gu, nuneši į lovą, pati irgi atsigulsi, ir abu paliksite mane pakomentuoti Fulvijaus Renos nuotraukų. Velniai griebtų.

- Arbata tau padės.
- Girdžiu spynoje sukamo rakto garsą, žingsnių garsą.
- Arpatautės, – kartoja Gu staiga vėl žvalus, kuo žvaliausias.
- Tėti! – pašoka ant kojų Viola.

Ji nuspaudžia mygtuką, išjungia monitorių, bet ne taip, kaip reikia – viską staigiai.

Uždaro kompiuterį vienu judesiu, tokiu būdingu jai, greitai ir neatsargiai. Ekranas trenkiasi į klaviatūrą.

Gerai, mieloji. Gerai.

³ Amerikiečių lėlių mergaitės ir paauglės svetainė, taip pat serialas. Barbių konkurentės.